

Bc. Martin Zvara, 24 rokov, Trenčín

HMLOVEC

„Pod'. Rýchlejšie!“

„Ale kam to vlastne ideme?“ spytovalo sa dievča zmätene.

„Nevypytuj sa, všetko uvidíš,“ vyštekol a ešte viac pridol do kroku.

„Ja to ale chcem vedieť, nie som zvyknutá chodiť takto ďaleko od domova,“ tyrkysové šaty podvihla nad kolená, keď preskakovala jamu plnú studeného blata.

Chlapec sa len tajuplne pousmial a rukou odhrnul konár ihličnanu: „Pod maminou sukňou dobrodružstvo nenájdeš,“ povedal predtým, ako pichľavá smrečina pohltila jeho telo.

Nechcela zaostávať, tamojšie lesy boli plné diviakov a medveďov a príbehy, ktoré rozprávali dedinské babizne, opisovali tvory ešte oveľa strašidelnejšie. Nemala v úmysle zisťovať, či sú tie povery pravdivé, alebo nie, pobehla preto za ním. Vynorili sa na druhej strane ihličnatého valu. Pred očami sa im rozprestrela horská poľana, obmýval ju prílív hmly a chladného ranného vánku. Bolo to ako hľadiet' do pohára mlieka či čerstvej smotany, miestami nebolo vidieť ani na krok. „Sme tu... Vidíš? Ja som ti vravel, že neblafujem,“ narovnal sa v chrbte a ruky pyšne zaprel v bok.

Dievčatko sa mierne zarazilo: „Práveže toho veľa nevidím... je mi zima... Erik, kde to sme?“ zúfalo sa rozhliadalo okolo seba. Lúka na moment odhodila svoj biely závoj. Uvidela, ako sa medzi jeho plavými vlasmi formuje zlovestný úsmev. Zmocnil sa jej strach, chlad bol intenzívnejší.

„Na mieste, o ktorom som ti hovoril... volám ho lúka tajomstiev. Čokoľvek sem prinesieš, nikto to nikdy nenájde, čokoľvek sa tu stane, v živote to nikto nezistí,“ jeho hlas už viac neznel priateľsky. Záhadný úsmev zmizol v oblaku hmly.

Začula v ňom čosi tajomné, čosi čo nevedela opísať. Bol to hlas plný zloby. Ucítla dotyk, do útrov sa jej natlačil čudesný pocit, plúca jej stisla úzkosť.

„Bojíš sa? Nechcela si zažiť dobrodružstvo?“ Úlisný hlas jej leptal uši, v hlave jej začalo silne pulzovať. Tyrkysová sukňa sa akoby samovoľne podvihla, čosi sa jej šuchlo o stehno.

„Pod maminou sukňou dobrodružstvo nenájdeš, pod tvojou by to ale mohlo byť inak. Neskúsime to? Nepozrieme sa tam? Ostalo by to našim tajomstvom, vedeli by sme o tom len ty a ja, ver mi.“ Hlas prichádzal od všadiaľ a zároveň akoby odnikiaľ,

nevedela, kde chlapec je. Uistil ju v tom až ďalší dotyk, dobre mierený, taký, ktorý presne vedel, čo hľadá. Strnula hrôzou, objavil sa priamo pred ňou. V tom prízračnom šere pôsobil ako démon. „Lahni si, bude to pre teba príjemnejšie.“ Vedela, že by mala uposlúchnuť, z toho miesta už nebolo úniku. Vedela, no nedokázalo to, nedokázala sa ani len pohnúť. „Povedal som, ľahni si!“ zreval. Silný úder pristál na jej tvári, stratila rovnováhu, zrútila sa na zem. Ucítla zvláštne teplo, ako sa plazí po jej lícnej kosti. „Rozkroč nohy,“ prikázal rázne. Dievča však ani tentokrát neuposlúchlo, nebola to totiž ona, ostala tam len jej telesná schránka.

Chlapec neatáľal, hodil sa ku nej na zem, vyhrnul jej sukňu, nohy polapil za členky a na široko ich rozťahol. Pritisol sa bližšie, nebránila sa. Stiahol nohavice, vnikol do nej. Zalialo ho príjemné teplo. To čo pocítla ona, páľilo nepríjemne ako vriaci kov. Z očí sa jej vyrinuli slzy, z úst sa vyľal bolestný ston. Umlčal ho dlaňou.

Bolesť prichádzala znova a znova, vnikala do nej ako hrot šípu, až napokon sopka nenávisť vybuchla. Ucítla na tele nepríjemnú vlhkosť, žalúdok sa jej zovrel tak, že mala čo robiť aby nezačala zvracať. Násilník sa od nej odlepil, jeho váha však ostala ležať na jej tele. Vedela, že na ňu už nikdy nezabudne, vedela, že si tú ponižujúcu, prenikavú bolesť bude pamätať už navždy.

„Ostane to len medzi nami, rozumieš? Nikto sa to nikdy nedozvie, ak áno, naše ďalšie stretnutie už nebude také príjemné,“ napravil si nohavice a rýchlim krokom sa pobral späť do lesa. Ona ležala, chradla v ponížení. Hanbila sa zato, čo sa stalo, nenávidela sa. Zničil ju. Nikdy sa necítla byť tak na dne, nikdy sa necítla tak bezradne a potupene. Všetko ešte viac zhoršovala skutočnosť, že ten, kto jej tak neskutočne ublížil, bol jej vlastný brat.

Poľana sa nahlas rozplakala. Konáre sa náhlivo uhýbali, keď sa pomedzi ne preháňal chladný vietor. V ich šušťaní odrazu akoby začula hlas: „Luciaa...“ Slovo sa jej obtrelo o uši.

„Luciaaaa...“ ozval sa dunivý hlas stromov po druhýkrát.

Kto...Kto to je? Nikto tu nie je, musí sa mi to len zdať, nemôže to byť skutočné... Presviedčala samu seba v duchu, o predlaktie rozťerala boľavé slzy.

„Som tu Lucia...som skutočný, stojím priamo pred tebou.“

Mrazivý pocit na zátylku podvihol jej hlavu. „Ty... kto si? Ako je možné, že ma počuješ, nič som predsa nepovedala...“ hlas sa jej triasol rovnako ako celé telo.

„Ja? Som tieňom tvojho utrpenia... Viem všetko, čo vieš ty, vidím čokoľvek načo pomyslíš, som súčasťou teba, Lucia, to ty si ma predsa stvorila...“ prehovárал k nej eklatantne hlas.

„Ja? Ale...ako je to možné? Nič som predsa neurobila...“

„Áno ty... tvoja bolesť ma privolala. Dovoľ mi vstúpiť... dovoľ mi vkročiť do tvojho sveta a ja ťa zbavím tvojho utrpenia. Ten chlapec zaplatí zato, čo ti urobil. Hmla, hmla si ho vezme.“

„M... myslíš to vážne? Keď ťa sem pustím, neublížiš mi?“ zakoktala sa.

„Tebe už nikto neublíži,“ veľké krvavé oči sa sformovali v lesnej belave.

Dievča na moment stratilo dych, chcela kričať, no nedokázala vydať ani hlásku.

„Zapud' ma, zapud' ma pokiaľ po tom netúžiš... pokiaľ netúžiš po pomste,“ krvavé zrenice sa jej tlačili do mysli. Hrdlo sa jej stislo ešte o čosi pevnejšie.

„Výborne! Vedel som... veril som ti. Než nadíde ráno tretieho dňa, chlapec bude mŕtvy... Dovtedy buď opatrná, Lucia, dávaj na seba pozor,“ povedal dunivý hlas naposledy predtým, ako zmizol, hmla na poľane sa rozplynula. Sedela tam sama, sama na krvou pokropenom ihličí.

***

Keď nadišlo ráno ďalšieho dňa, rodičia o ničom nevedeli, ich dom, ako aj dedina žili v naprostom nevedomí. Tajomstvo ostalo ukryté na lesnej čistine. Po hlase či mátožnej vidine nebolo ani stopy. Začínala si myslieť, že to celé bol len hlúpy sen, akási tajná metóda organizmu, ako sa vyrovnáť s traumatickou udalosťou. Bola zdrvená, sklamaná, smutná.

Keď sa však večer pobrala do studne po vodu, našla pri nej obrovskú stopu. Patrila zrejme vlkovi, akurát, že to zviera bolo tak trikrát väčšie než každé, o ktorom doposiaľ počula. Vedro spadlo na zem, voda sa rozliala. Ona celá vydesená, rozutekala sa späť do domu. Kdesi v diaľke začula hrozivé vytie. Utekala za otcom, aby mu mohla o všetkom povedať. Nikto okrem nej však žiadne zavýjanie nepočul. Keď sa vybrali von, obrovská stopa tam už taktiež nebola, vytratila sa v temnej noci ako tieň. Jej zrak pristál na bratovej tvári. Zákerne sa usmieval, ceril na ňu svoj zubatý úsmev ako vlčie tesáky. Striaslo ju, nikomu však nič nepovedala.

***

S príchodom druhého rána dedinu pokropil silný mráz. Okenice skuvíňali, západky dvier pohotovo buchotali. Ľudia vyťahovali teplejšie prikrývky, do chlievov nanášali seno

a urýchlene dorábali nedokončené izolácie na príbytkoch. Bol koniec leta, nikto nečakal zimu, ktorá prišla. Otec rozdúchaval pec, schúlila sa vedľa nej, lapala po každom dúšku upokojujúceho tepla. Jej brat sa schúlil vedľa nej. Nech však robil čokoľvek, jeho teplo piecky nehrialo, celý sa triasol a pery mu pomaly bledli. Rodičov premkol strach, mama mu urýchlene varila smrekový čaj. Horlivo si z neho chlipol, tak až mu popálením stápol jazyk. Zaskočilo mu, silno sa rozkašľal. Oči mu začervenali a ona akoby v nich na okamih zazrela krvavé zrenice horského prízraku, boli ešte červenšie, než predtým. Žmurkla, obraz sa vytratil. Chlapcov kašeľ razom ustal. Okno sa pod úderom vetra náhle rozletelo. Bolo to, akoby cezeň čosi vyskočilo, šelma, ktorá zmizla v zmätenosti druhého rána.

***

„Hej, kam bežíš?!“ zvolala prekvapene za rozmazaným obrazom. Oči mala ešte zalepené a mysl'ou ešte napol snívala, nemala však času nazvyš. Chlapec sa hnal ako splašený kôň. Vyhodil petlicu, dvere domu sa prudko rozleteli, drevo nahlas zadunelo. Utekala za ním, chcela zistiť, čo sa deje. Keď však vybehla von z domu, oslepila ju hlboká hmla. Pokrývala celé šíre okolie ako záveje čerstvého snehu. Nevedela, čo sa deje, vedela však, že Erika musí dobehnúť, vedela, že ho musí nájsť.

Vtom v mliečnej polievke uvidela siluetu, vrhla sa za ňou. Míňala domy, obehla studňu, čo chvíľu bežala už len popri lesných stromoch. Červenooký vlk sa hnal hneď vedľa nej. Chcela ho predbehnúť, šelma však bola prirýchla. Zrazila chlapca na zem, prigniavila ho svojimi masívnymi labami, len čo sa predrali smrekovým porastom. Zahryzla sa mu hlboko do krku, prudko párkrát trhla hlavou. Námraza sa topila pod privalom krvi, hmla sa úctivo odstupovala teplej pare. Chlapcove ústa zabublali, zúfalo ešte párkrát zachrčal, až sa mu napokon prevalili očné bielka.

Dievčiny sa pri tom pohľade zmocnil ohromný strach. Padla na zadok ku stromu, skoro tak isto, ako keď prízrak videla po prvýkrát.

„Pššt, neboj sa. Teraz si už v bezpečí... nadišlo tretie ráno, chlapec je mŕtvy. Už sa viac nemusíš báť,“ upokojovala ju šelma stojaca nad zakrvaveným telom.

„A... ako sa ale teraz vrátim domov? Bol to môj brat... keď sa to rodičia dozvedia...“ zmocnila sa jej panika.

„Rodičia sa to nedozvedia... nikto sa to nikdy nedozvie, bude to našim malým tajomstvom. spoznávaš toto miesto? Voláme ho lúka tajomstiev... Čokoľvek sem prinesieš, nikto to nikdy nenájde, čokoľvek sa tu stane, v živote to nikto nezistí...“ zahrnel démon pokojne.

„Ja... ja som to ale nechcela... nemal si to urobiť! Poviem o tebe otcovi... Poviem mu čo sa stalo a on ťa spoločne s ostatnými lovcami vystopuje... zabijú ťa za to, čo si urobil.“

„Čo som urobil?“ nestrácal vlk pokoj. „Pozri sa na svoje ruky, máš ich celé od krvi... a čo ten nôž Lucia? Ten je tvoj?“

Dievčina nahliadla do svojich rúk. Ucítla čudesnú, mazľavú horúčavu ako jej príjemne hreje ruky. Dlane mala celé od krvi, v jednej ruke držala zakrvavený lovecký nôž. Vtedy jej to došlo. Nebol to vlk, kto toho chlapca zabil, bola to ona sama.

„Bude to našim malým tajomstvom,“ šepľala šelma naposledy, krvavé oči poslednýkrát zažmurkali. Zmizla, rozplynula sa na nepriehľadný opar.

Tyrkysové šaty pohltila hmla.